23/11/2020

Ο Όσιος Γέροντας μου Ιωσήφ ο Ησυχαστής

/ Αγιορείτικα

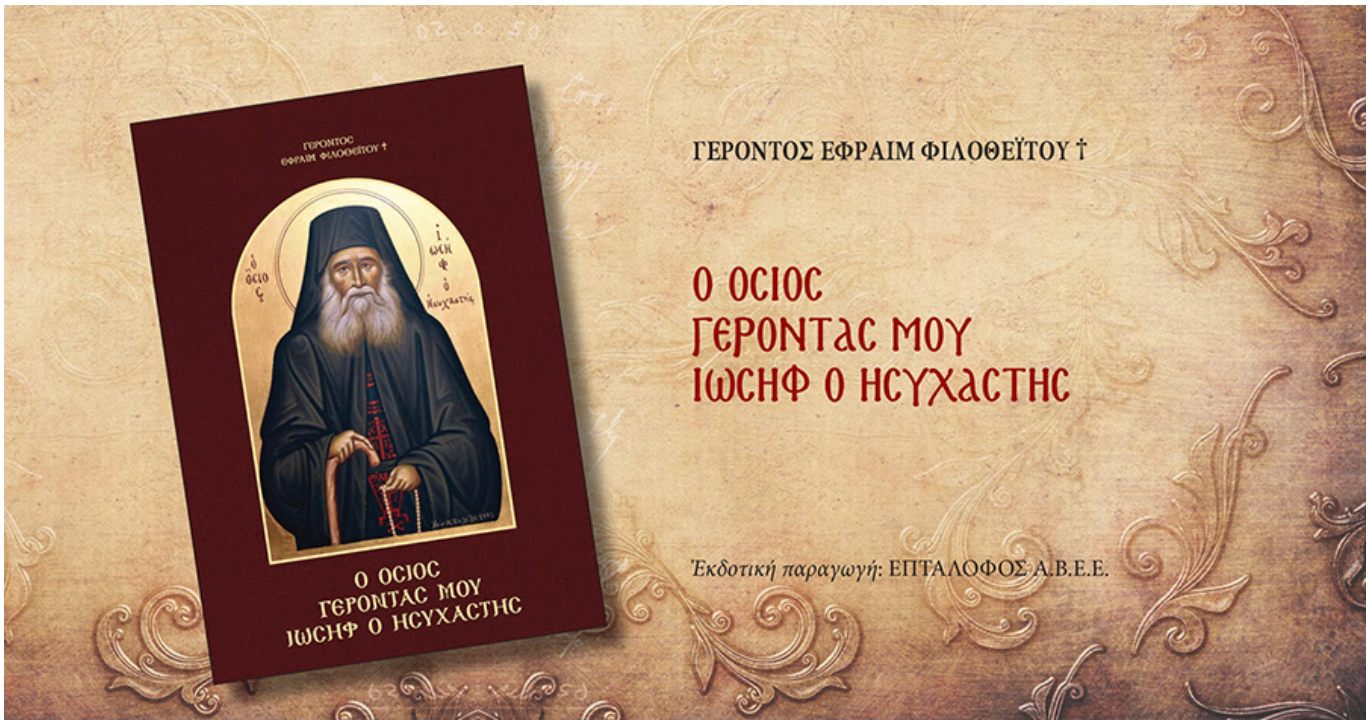

Οι αφηγήσεις για τη ζωή των πατέρων, των γερόντων και των ησυχαστών δεν μπορεί να διαβάζονται όπως οι ζωές των σπουδαίων ιστορικών μορφών. Οι ζωές των μορφών που επέλεξαν να ζήσουν με τη χάρη του Κυρίου θα πρέπει να διαβάζονται απεριέργως, και τα σχόλιά μας να μην είναι παρά προσευχές. Γι αυτό και η παρουσίαση βιβλίων με θέματα τους βίους αγίων μορφών, δεν μπορεί παρά να είναι απρόσφορη και ανάπηρη.

Παρά ταύτα, παρουσιάζω, με όσο λιγότερα λόγια μπορώ, το βιβλίο του μακαριστού Γέροντος Εφραίμ του Φιλοθεΐτου «Ο Όσιος Γέροντάς μου Ιωσήφ ο Ησυχαστής και Σπηλαιώτης».
Στις μέρες της πανδημίας που ζούμε και τα όσα υφιστάμεθα, τί καλύτερο μπορώ να φαντασθώ από μιαν προσευχητική μετάβαση στο Άγιον Όρος.

Διαβάζοντας το βιβλίο αυτό, έχεις συχνά την αίσθηση πως με κάποιο τρόπο είσαι κι εσύ εκεί, συνοδός μοναχών. Εάν, όπως πρέπει, έχεις αφήσει την περιέργεια εκτός του Όρους, τότε
παρακολουθείς την ακατάβλητη αφοσίωση των μοναχών στον αγώνα τους να φθάσουν πέρα από τα ανθρώπινα, για να μπορούν να μπορούν να προσεύχονται για τον άνθρωπο.

Ο αγώνας τους αποβλέπει στην μεταλλαγή αυτού που ορίζουμε ως «ανθρώπινη φύση». Να φύγουν πέρα από τη βούληση (θέλω αυτό, τότε, και έτσι) πέρα από την κρίση (αυτό είναι κακό, αυτό μου αρέσει), άρα να πάνε πέρα και από κάθε επιδίωξη, ώστε να φθάσουν σε μια κατάσταση όπου η προσευχή δεν θα είναι μια πράξη μέσα στη ζωή αλλά θα είναι μια ζωή προσευχητική. Από το σημείο αυτό κι έπειτα, εγώ δεν έχω δικαίωμα να μιλήσω και να γράψω.

Για να δώσει αυτόν τον αγώνα ο μοναχός, πρέπει να έχει δάσκαλο, εκπαιδευτή. Αυτός είναι ο γέροντας. Για εμάς εδώ, τους κατοίκους του δάσους πολυκατοικιών, τους επιβάτες αυτοκινήτων που τρέχουμε να ανταποκριθούμε στις υποχρεώσεις μας, τί σημασία μπορεί να έχει ο γέροντας; Ειλικρινά μιλώντας, καμία. Έχουμε κάποιοι έναν σεβασμό προς αυτούς τους μοναχούς, αλλά ως εκεί. Και να διαβάσουμε πως ο γέροντας τάδε μιλάει με τον Χριστό, πάλι μας κάνει εντύπωση, αλλά δεν αλλάζει κάτι μέσα μας. Συνεχίζουμε να τρέχουμε για τις δουλειές μας. Αυτό βέβαια, δεν σημαίνει ότι είναι μάταιοι οι γέροντες και οι μοναχοί, αλλά φανερώνει πόσο δολοφονικός είναι ο καθημερινός βίος μας. Ο άνθρωπος που θα σταματήσει το τρεχαλητό (με όποιον τρόπο μπορεί) και θα σταθεί να κάνει μια προσευχή εκ βαθέων, αυτός είναι ένας αναγνώστης που μας δίνει κουράγιο, που μας βεβαιώνει πως είμαστε ακόμα ζωντανοί.

Κριτικά σχόλια του Παναγιώτη Δρακόπουλου

ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ